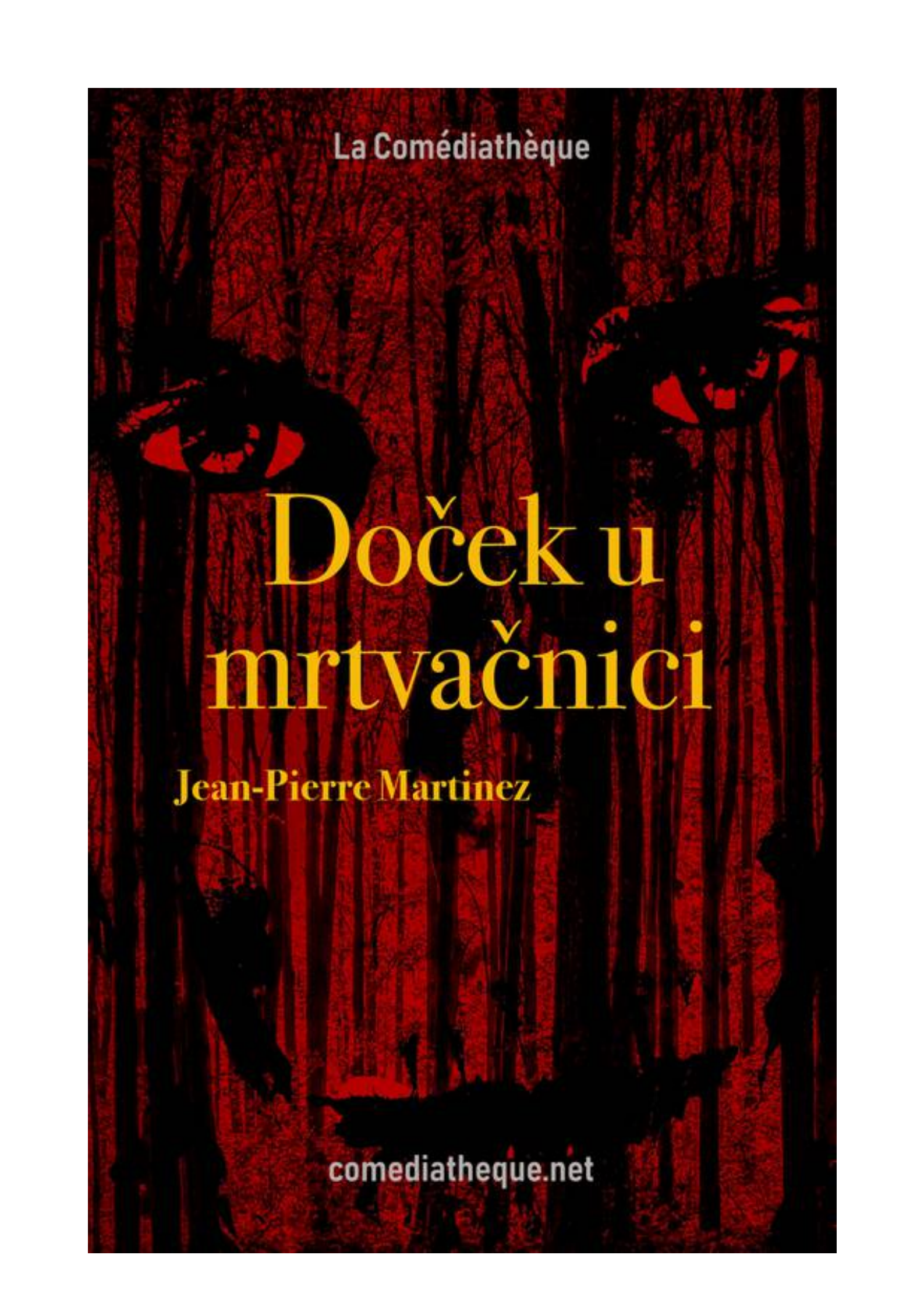

La Comédiathèque

Doček u mrtvačnici

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amaterska ili profesionalna pozorišna grupa, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Karantin

Jean-Pierre Martinez

Prevod i adaptacija na srpski: autor

U novogodišnjoj noći muškarac dežura u Institutu za sudsku medicinu. Sat vremena pre ponoći pred njim se pojavljuje žena obučena samo u čaršav. Ne zna ko je ni odakle dolazi. A doček u mrtvačnici, koji je obećavao smrtnu dosadu, na kraju će biti pun iznenađenja... Komedija sa mnogo fioka (*onih mrtvačničkih*), apsurdno romantična i snažno obojena crnim humorom.

Likovi

Muškarac

Žena

© La Comédiathèque

Prostorija u beogradskom Institutu za sudsku medicinu, nameštena samo radnim stolom i dvema stolicama. Na stolu su prastari računar i stari telefon. Iznad stola tabla s natpisom „Institut za sudsku medicinu – Prijem”. Pored stola skromno okićena novogodišnja jelka. Muškarac sedi za stolom. Spava. Telefon zazvoni; on se trgne iz sna.

Muškarac – Institut za sudsku medicinu, izvolite? Ah, mama, ti si... Ne, ne, ja... Radio sam. Ne brini, ne sečem ćurku... I ne nameravam da nosim posao kući za Novu godinu... Za sada je prilično mirno. Moje komšije nisu baš bučne. Da, znam, i ja bih radije bio s vama za doček, ali šta mogu... Opet dežuram... Kao i za prošli doček, da. Biti jedini neoženjeni medicinski tehničar na odeljenju nema samo prednosti. Valjda misle da za praznike nemam pametnijeg posla... Da, mama, već si mi rekla: kad bih hteo, mogla bi da mi predstaviš gomilu pristojnih devojaka... Znam, mrtvačnica je idealno mesto za upoznavanje udovica, ali... odmah pošto prepoznaju telo pokojnog muža baš i nije najbolji trenutak da ih pozoveš na piće... A neću valjda da se oženim samo da više ne dežuram za doček Nove godine! (*Začuje se grmljavina, nakratko nastane mrak i sevne munja, a zatim se svetlo vrati.*) Da, izgleda da se sprema oluja. Već smo gotovo puni... osećam da ćemo večeras morati da odbijamo goste. Praznici su kod nas uvek živahni. A kad je još i loše vreme... Ljudi se napiju do besvesti. Uguše se komadom pečenja ili koskom od ćuretine. Ili ubodu svoju ćurku kuhinjskim nožem pošto je zateknu u zagrljaju najboljeg prijatelja. Ili padnu s balkona dok pokušavaju ponovo da okače lampice. Ili se na povratku sa slavlja zakucaju kolima u drvo... Ukratko, kraj godine kod nas često znači pravi pomor. Da, mama, poneo sam korpu s hranom koju si mi spremila za doček. Hladno pečenje, da... Bar će biti neka promena... Naravno da ću i ja misliti na vas. Da, paziću da se ne ugušim ribljom koskom. Dobro, moram da idem, mama... I ja vas ljubim. Čujemo se...

Spušta slušalicu. Otvara fioku, pripremi crtu kokaina i ušmrkne je.

Muškarac – Uf... Ovo bi probudilo mrtvaca...

Ponovo zagrmi. Svetlo se opet ugasi, ali ovaj se put ne vrati. Novi bljeskovi munje.

Muškarac – Sranje... Ako se struja odmah ne vrati, prekinuće se hladni lanac i meso će se pokvariti. Sigurno je iskočio osigurač. Ali gde je, dođavola, ormarić sa osiguračima? Kad bih bar našao baterijsku lampu...

Pipajući u mraku, izlazi. Zlokobna muzika. Još uvek u polumraku pojavljuje se žena omotana čaršavom poput mrtvačkog pokrova. Deluje dezorijentisano. Obiđe scenu, zatim sedne za sto na stolicu na kojoj je pre sedeo dežurni tehničar. On se vraća s upaljenom baterijskom lampom, ali je ne vidi.

Muškarac – Ovo je noćna mora... Gde je taj prokleti ormarić...? Nije moguće... Još ću i ja pregoreti... (*I on obilazi scenu ne primećujući ženu, zatim na trenutak nestane iza kulisa.*) Aha, evo ga! Dakle... Da, to je to... Iskočio je osigurač... Dobro, moglo je biti gore... Samo treba ovo vratiti... (*Svetlo se vrati.*) I bi svetlost...!

Vraća se zadovoljnog osmeha, ali mu se osmeh zaledi kad ugleda sablasnu ženu kako sedi na njegovu mestu. Trzne se.

Muškarac – Šta vi radite ovde? Jeste li normalni? Zamalo sam dobio infarkt.

Žena – Stvarno mi je žao...

Muškarac – Umreti u mrtvačnici u novogodišnjoj noći... priznajte da bi to bila prilično glupa smrt.

Žena – Mrtvačnici...?

Muškarac – Kakva je to odeća? Jeste li upravo ustali iz kreveta?

Kao da tek sada primećuje da na sebi ima samo čaršav.

Žena – Ah, da... U pravu ste...

Muškarac – Prerušeni ste u duha? Idete na maskiranu žurku?

Žena – Ne... ne verujem...

Muškarac – Dobro, ko ste vi uopšte?

Žena – Ja... Ne znam...

Muškarac – Ne znate?

Žena – Ne. Nemam pojma.

Muškarac – U svakom slučaju, ovde nemate šta da radite. Molim vas da izađete.

Žena – Izađem? Kuda?

Muškarac – Kuda? Ne znam. Vratite se odakle ste došli, za početak.

Žena – Rado bih, ali... ne znam odakle sam došla.

Muškarac – Ne znate ko ste, ne znate odakle dolazite... Ali valjda znate gde ste?

Žena – Ne. Gde smo?

Muškarac – Na prijemu Instituta za sudsku medicinu, draga gospođo. *(Pokazuje tablu.)* Vidite, piše ovde. Ako tražite hitnu pomoć, na pogrešnom ste spratu.

Žena – Hitnu? Ne, ne tražim hitnu.

Muškarac – Ne delujete baš prisebno... Previše ste popili? Nije još ni jedanaest. Obično takve ljude vidamo oko šest ujutro, nakon dočeka.

Žena – Ah... znači večeras je doček?

Muškarac – Kako god, ne možete ostati ovde.

Žena – Žedna sam.

Muškarac – Da... bleđi ste kao smrt. Jeste li dobro?

Žena – Jesam... samo sam žedna.

Muškarac – Doneću vam čašu vode, a onda odlazite... Ali dotad se ne pomerajte, jasno? Jer ovde vam je pomalo kao kod Plavobradog. Neka vrata... i neke fioke bolje je ne otvarati.

Žena – Imate li ogledalo?

Muškarac – Ogledalo?

Žena – Da.

Muškarac – Trebalo bi da bude negde. *(Otvara nekoliko fioke.)* Nekada su u mrtvačnicama ogledalom proveravali da li osoba zaista više diše. Ponekad se još uvek posluže time...

Iz poslednje fioke izvadi ogledalo i pruži ga ženi.

Žena – Hvala.

Muškarac – Ali pre nego što se doterate, bilo bi bolje da se obučete...

On izlazi. Ona se pogleda u ogledalo i kao da se ne prepoznaje. Ustane, zbunjeno ponovo obiđe scenu. Telefon zazvoni. Ona se javi.

Žena – Halo...? Dobro večer, gospodo... Da, da, dobili ste... *(pogleda tablu iznad stola)* Institut za sudsku medicinu. Ne, nisam dežurna medicinska sestra... Barem mislim da nisam... Vaš sin? Ne znam. Malo pre je izašao, čini mi se. Dobro... Reći ću mu... Da, i vama srećna Nova godina. Doviđenja, gospodo...

Spušta slušalicu. On se vraća s čašom vode i pruža joj je.

Muškarac – Izvolite...

Žena – Hvala.

Ispije čašu naiskap. On je zabrinuto posmatra, i dalje na oprezu.

Muškarac – Je li vam bolje?

Žena – Jeste... *(Pogleda ga.)* A vama?

Muškarac – Meni?

Žena – I vi delujete malo uznemireno.

Muškarac – Ne, ne, dobro sam...

Žena – Ah da, telefon je zvonio...

Muškarac – I?

Žena – Morate pozvati majku.

Muškarac – Vi ste se javili?

Žena – Da... Nisam smela? Izvinite... Telefon je zazvonio... javila sam se... refleksno...

Muškarac – Ovo je mrtvačnica. Ovde ne bi trebalo da se javljate na telefon.

Žena – Bila je vaša majka...

Muškarac – Da, shvatio sam.

Žena – Delujete... nervozno. Šta se događa?

Muškarac – Upadnete usred oluje, po mraku, omotani čaršavom... U mrtvačnicu... i onda vi mene pitate šta se događa?

Žena – Stvarno sam zbunjena...

Muškarac – Zbunjeni... Da, to se može reći.

Žena – Bolje da odem...

Krene prema izlazu. On je zaustavi.

Muškarac – Čekajte... Izvinite... U pravu ste... Ne bi trebalo ovako da se nerviram.

Žena – Ne znam šta mi se događa... (*Videvši njegov zbunjeni izraz.*) Nešto mi želite reći, je li tako?

Muškarac – Samo... nije baš lako to izgovoriti...

Žena – Slušam.

Muškarac – Kad sam išao po vodu, prošao sam kroz hladnu komoru... Mislim, prostoriju u kojoj držimo...

Žena – I?

Muškarac – Jedna fioka je otvorena... Broj 99... I prazna je.

Žena – Prazna...

Muškarac – Prazna. (*Pauza.*) Niste možda vi slučajno izašli iz te fioke?

Tišina.

Žena – Hoćete reći... da sam mrtva?

Muškarac – Ne znam... Samo pretpostavljam... Jedno telo je nestalo... a vi se odmah zatim pojavite... omotani čaršavom. Ne sećate se ničega... Stavite se na moje mesto...

Žena – Trenutno bih se radije našla na vašem nego na svom mestu, verujte mi.

Muškarac – Da, jasno.

Žena – Znači, umrla sam... pa se vratila u život?

Muškarac – Pokušavam da shvatim.

Žena – Mislite da je to moguće?

Muškarac – Teoretski, ne.

Žena – Ali da li se to već nekad dogodilo?

Muškarac – Koliko ja znam, osim u Bibliji, nije. Ali ko zna. Čovek svašta vidi... U svakom slučaju, u ovoj mrtvačnici još nisam video ništa slično.

Žena – Sigurni ste?

Muškarac – Verujte mi, video sam ih mnogo kako ovamo dolaze s nogama napred, a niko još nije otišao na sopstvenim nogama.

Žena – Pa onda?

Muškarac – Ne... to ne može biti to...

Žena – Ali...?

Muškarac – Ali svejedno mi nedostaje stanarka iz fioke 99.

Žena – Poznajete ih sve?

Muškarac – Koga?

Žena – Svoje... klijente.

Muškarac – Lično, ne. Ali kad nemam pametnijeg posla, ponekad pregledam njihove dosijee. Dešava se i da dobijemo neku poznatu osobu...

Žena – Da... pre ili posle svi završe u mrtvačnici.

Muškarac – Ređe se iz nje odlazi negde drugde osim na groblje...

Pauza.

Žena – A šta ako se probude i drugi mrtvi?

Muškarac – Baš ste odlučili da mi upropastite doček... Ovo nije neka šala, je li?

Žena – Šala?

Muškarac – U bolnicama smo navikli na morbidne šale. Crni humor među medicinarima. Moram priznati, ovo bi bilo veoma smešno... ako je šala.

Žena – Nije šala, uveravam vas. *(Pauza.)* Verujete li u duhove?

Muškarac – Da verujem, mislite da bih izabrao ovaj posao? Mada, kad kažem „izabrao”... nemojte ni pomisliti da mi je to bio životni poziv.

Žena – Onda sam možda... živi mrtvac. Zombi...

Muškarac – Živi mrtvac ili zombi... ne znam šta mi je draže.

Žena – Ne bojte se... ne želim vam ništa loše. Pre bih rekla da mi treba pomoć...

Muškarac – Osim tog čaršava, baš i ne izgledate kao duh. *(Prilazi joj.)* Smem?

Uzme je za ruku. Ona ustukne.

Žena – Šta radite?

Proverava joj puls.

Muškarac – Ruka vam je hladna. Nije čudo ako ste upravo izašli iz hladnjaka. Ali puls vam je normalan. Ne, definitivno niste duh.

Žena – Pa šta sam onda?

Muškarac – Ne znam.

Žena – Kad bi to bilo pravo vaskrsenje... bilo bi čudo.

Muškarac – Iza svakog čuda najčešće se krije pogrešna dijagnoza. U Ostrogu uglavnom ozdravljaju oni koji su umislili da su bolesni.

Žena – Nisam sigurna da vas razumem...

Muškarac – Mogli su vas proglasiti mrtvom iako niste bili mrtvi.

Žena – To se događa?

Muškarac – Ne bi smelo, ali da, pretpostavljam da se već događalo.

Žena – To ne objašnjava zašto se ničega ne sećam... A šta ako sam jednostavno luda?

Muškarac – Ili ja haluciniram.

Žena – Vi?

Muškarac – Možda sve ovo zamišljam, a ništa nije stvarno. *(Pauza.)* Uštipnite me!

Žena – Molim?

Muškarac – Uštipnite me! Ako spavam, probudiću se i ova noćna mora će se završiti.

Žena – Dobro...

Ona ga uštipne.

Muškarac – Au...

Žena – I?

Muškarac – Izgleda da ipak nije noćna mora.

Žena – Ili sanjate da vas neko štipa.

Muškarac – Da, nažalost i to je moguće. I baš se ničega ne sećate?

Žena – Ne...

Muškarac – Ali niste zaboravili da govorite... Nečega morate da se sećate... Potrudite se. Usredsredite se. Koja vam se prva slika pojavljuje u glavi?

Kao da pokušava da se koncentriše.

Žena – Torta.

Muškarac – Torta?

Žena – Rođendanska torta.

Muškarac – Rođendan... vaš?

Žena – Pretpostavljam.

Muškarac – Kako piše na torti? Koje ime?

Ponovo se koncentriše.

Žena – Kristina! Srećan rođendan, Kristina!

Muškarac – I sigurni ste da je to vaš rođendan?

Žena – Mislim da jeste. Upravo treba da ugasim svećice.

Muškarac – Koliko ih ima?

Zatvori oči da bi se bolje koncentrisala.

Žena – Tri!

Muškarac – Aha... To nam baš i neće puno pomoći...

Pauza.

Žena – Možda se kad umremo automatski napravi nekakvo ažuriranje. Sve zaboravimo kako bismo se mogli ponovo roditi kao neko drugi. Kao novorođenče, recimo.

Muškarac – Pa se onda nešto zeznulo? Kao neki bug?

Žena – I umesto da se reinkarniram, vratim se u isto telo...

Muškarac – Ali se ipak sećate života do treće godine.

Tišina.

Žena – Znate li ko je ta žena?

Muškarac – Broj 99...? Da, piše u dosijeu. Ali to je poverljivo.

Žena – Ali ako sam to ja...

Muškarac – U pravu ste. Ako ste zaista vi, onda to više nije lekarska tajna. *(Sedne za računar i kuca.)* Da vidimo, 96, 97, 98... Evo, 99.

Žena – I?

Muškarac – Zove se Kristina... Kristina Vagner...

Žena – Kao na torti!

Muškarac – Kao na torti, da.

Žena – Šta još piše? Možda će mi pomoći da vratim sećanje...

Ponovo pogleda ekran računara.

Muškarac – Rođena je 1989... trideset prvog decembra.

Žena – Onda mi je danas rođendan!

Muškarac – Srećan rođendan, Kristina. Žao mi je, nisam pripremio tortu...

Žena – Šta još?

Muškarac – Zanimanje: psihoterapeutkinja...

Žena – Psihoterapeutkinja?

Muškarac – Ni toga se ne sećate?

Žena – Ne. A... jesam li udata?

Muškarac – Jeste... za nekog Riharda.

Žena – Rihard Wagner...

Muškarac – Zvuči vam poznato?

Žena – Maglovito...

Muškarac – Preminula... juče.

Žena – A od čega sam umrla?

Muškarac – Uzrok smrti... trovanje lekovima. Zatražena obdukcija.

Žena – Ima li fotografije?

Muškarac – Ima... ali upozoravam vas, nije baš lepa.

Žena – Fotografija je toliko loša?

Muškarac – Snimljena je nakon smrti.

Žena – Svejedno mi pokažite...

Pogleda ekran računara.

Muškarac – Upozorio sam vas. Nije vam baš najbolji portret.

Žena – Da, ne izgledam baš najbolje.

Muškarac – Verujte mom iskustvu, mrtvi retko izgledaju dobro...

Žena – Možda bi trebalo da obavestimo moju porodicu... muža...

Muškarac – Uostalom... nakon svega, nekoliko minuta više ili manje neće ništa promeniti, zar ne? Jer njima će ovo biti popriličan šok.

Žena – Sigurno.

Muškarac – Ne znam mogu li da preuzmem odgovornost i javim vašima. Prvo bi trebalo sve proveriti. Biti siguran da nema greške. Ne davati im lažnu nadu. Ukratko, vaše vaskrsenje trebalo bi zvanično potvrditi.

Žena – Zvanično potvrditi? Kao čudo?

Muškarac – Trebalo bi da vas ponovo pregleda lekar sudske medicine. I prizna da je pogrešio. Da zapravo niste bili mrtvi. A znate kakvi su lekari. Ako nešto mrze, onda je to da priznaju da su pogrešili.

Žena – Onda ga nazovite! Odmah!

Muškarac – Nažalost, nemam njegov privatni broj. Ja sam noćas dežuran. Doček je Nove godine. Verovatno je negde na proslavi.

Žena – I ništa nije predviđeno za hitne slučajeve?

Muškarac – Zna, hitni slučajevi u mrtvačnici izuzetno su retki...

Žena – Ne znam... bar bi trebalo da obavestimo policiju?

Muškarac – Misliće da je neka glupa novogodišnja šala... Doček je, svi su pripiti. I ja sam uzeo nešto nedozvoljeno da lakše podnesem doček sa stotinak leševa. Radije ne bih da me sada testiraju...

Žena – Pa šta ćemo onda?

Muškarac – Kad smo već dovde stigli, možemo da sačekamo jutro. Smena mi se završava u šest... Obavestiću kolegu koji me menja pa ćemo zajedno videti šta možemo da uradimo.

Žena – Žao mi je što vam stvaram toliko problema.

Muškarac – Najvažnije je da ste živi. Ali ako ste zaista povratnica iz mrtvih, ni vama neće biti jednostavno...

Žena – Mislila sam da je najteže bilo izaći iz fioke...

Muškarac – Verujte mi, to je tek početak problema. Kad vas jednom proglase mrtvom, a svi se već naviknu na tu činjenicu...

Žena – Nažalost, možda ste u pravu.

Muškarac – A da ne govorim o administraciji. Kad sistem jednom odluči da je neko mrtav, nije ga lako uveriti u suprotno.

Žena – Možda bi bilo jednostavnije da se vratim u svoju fioku.

Muškarac – Kako se osećate?

Žena – Dobro.

Muškarac – Ako baš želite, mogu pozvati dežurnog lekara da vas pregleda.

Žena – Vi ste medicinski tehničar, zar ne? Već ste me pregledali...

Muškarac – Da, ali nisam specijalista za žive mrtvace.

Osvrne se oko sebe.

Žena – Dakle, ovde radite...

Muškarac – Da.

Žena – I... završe li svi u Zavodu za sudsku medicinu?

Muškarac – Ne. Većina ljudi ode pravo u mrtvačnicu ili pogrebni centar. Vi ste ovde zato što se radi o sumnjivoj smrti.

Žena – Sumnjivoj?

Muškarac – Smrti čije okolnosti nisu sasvim jasne. Samoubistvo... ili ubistvo.

Žena – Mislite da me neko mogao otrovati?

Muškarac – To će pokazati istraga... nakon obdukcije.

Žena – Obdukcije?

Muškarac – Mislim da u vašem slučaju ipak neće biti obdukcije, naravno.

Žena – Ko bi uopšte hteo da me ubije?

Muškarac – Ko zna...

Žena – Moj muž?

Muškarac – Upravo zato treba dvaput razmisliti pre nego što ga obavestimo. Ako baš on dođe po vas u mrtvačnicu...

Žena – Zašto bi muž hteo da me ubije?

Muškarac – Razloga da neko poželi da ubije bračnog partnera nikad ne nedostaje...

Žena – Nadam se da ne govorite iz iskustva... Jeste li oženjeni?

Muškarac – Nisam.

Žena – S takvim pogledom na brak, jasno mi je zašto.

Muškarac – Ali još uopšte ne znamo da li je reč o ubistvu. A čak i ako jeste, ništa ne dokazuje da je vaš muž kriv.

Žena – Onda sam se ubila? Ali zašto?

Muškarac – Ko zna...

Žena – Sad ćete mi reći da ni razloga za samoubistvo ne nedostaje... Vi baš niste optimist.

Muškarac – Uz posao koji radim... čovek nekako počne sve da gleda crno.

Žena – A ipak se i u mrtvačnici ponekad dogode lepe stvari. Evo mene...

Muškarac – Vi pak delujete kao optimistična osoba. Mislim da možemo da isključimo samoubistvo.

Žena – Onda je ipak bilo ubistvo...

Muškarac – Morate ipak nečega da se sećate?

Žena – Samo vrlo mutnih utisaka. Povremeni bleskovi. Kao da mi duh lebdi iznad sopstvenog tela...

Muškarac – Oho... Mislio sam na sećanja iz života pre smrti. Ovo već zvuči kao pravo iskustvo onostranog... Mada, iskreno, prilično liči na ono što ja osećam kad popušim džoint.

Žena – U svakom slučaju, ne sećam se nikakvog starca s belom bradom koji me čeka na vratima raja.

Muškarac – A poslednjih trenutaka? Neposredno pre smrti?

Žena – Ne... ničega...

Muškarac – Jer ako je reč o ubistvu, to bi moglo pomoći policiji.

Žena – Da, pretpostavljam da retko imaju priliku da uzmu izjavu od žrtve ubistva...

Muškarac – Šteta... rešili bismo gomilu starih nerešenih slučajeva.

Žena – Nažalost, ničega se ne sećam o okolnostima svoje smrti... Ni života, zapravo... Čudno, najjasnije se sećam sopstvenog rođenja. Vidim se u inkubatoru u porodilištu.

Muškarac – Ako se ne sećate i imena na narukvici, to nam baš neće pomoći.

Žena – Nažalost ne... A imala sam tek tri dana, još nisam znala da čitam.

Tišina.

Muškarac – U svakom slučaju, mogli biste napisati knjigu.

Žena – Knjigu?

Muškarac – O svom putovanju na onaj svet!

Žena – Rekla sam vam, to su samo magloviti utisci.

Muškarac – Možete malo nadograditi priču... Ljudi pišu knjige i o mnogo manje zanimljivim stvarima. Neki ispišu četiristo stranica samo da vam objasne kako su izgubili nekoliko kila čudotvornom dijetom. A iskustvo bliske smrti... to bi bio hit.

Žena – Mislite?

Muškarac – Ili pozorišna predstava...

Pauza.

Žena – Ne mogu više... Idem odavde...

Krene prema izlazu. On je zaustavi.

Muškarac – Čekajte...

Žena – Provela sam više od jednog dana u fioci. Gušim se ovde. Hoćete da me sprečite da izađem malo na vazduh?

Muškarac – Ne, ali ne bih vam preporučio.

Žena – A šta ako je sve ovo samo privremeno? Možda sam neka vrsta Pepeljuge u zombi-verziji. Imam dozvolu samo do ponoći, a kad otkuca dvanaest, vratiću se u ništavilo. Ovaj put zauvek. Zato, ako dozvoljavate, radije bih otišla na zabavu nego ostala u mrtvačnici. Uostalom, doček je, svi slave. Valjda ću naći neku žurku na koju će me pustiti i bez pozivnice.

Muškarac – Omotani mrtvačkim čaršavom?

Žena – Postoje i maskirane žurke...

Muškarac – Vaskrsenja jesu retka, ali ništa ne dokazuje da je vaše samo privremeno.

Žena – Čak je i Isus nakon vaskrsenja ostao na zemlji samo četrdeset dana. A ja sam obična smrtnica... Pustite me!

Krene van. On je ponovo zaustavi.

Muškarac – Budite razumni... Zvanično ste proglašeni mrtvom. Pravno više ne postojite. Nemate nikakva prava. Pred zakonom i društvom vas nema. Kao novorođenče koje još nije prijavljeno.

Žena – Prijavljeno?

Muškarac – Da, upisano u matičnu službu. Kad bismo bili u porodilištu i kad bih ja bio babica, zar bih pustio bebu na ulicu pre nego što je roditelji upišu u matičnu knjigu rođenih?

Žena – Bebu...? Nisam sigurna da vas pratim...

Muškarac – Ako izađete odavde, nećete imati nikakvu zaštitu...

Žena – Šta mi se može dogoditi? Da umrem drugi put?

Muškarac – A ničega se ne sećate... Nemate novca. Bili biste laka meta. Ako vas neko ubije, možda niko ne bi ni odgovarao. Vi ste već mrtvi. Smrtni list vam je ovde...

Žena – S druge strane, ako više ne postojim, mogu da radim šta hoću. Opljačkati banku ili... ubiti nekoga, recimo. Zašto ne bih počela s vama...

Muškarac – Nećemo baš dogle. Ako stvarno želite da odete, neću vas sprečavati.

Žena – Šalim se, ne brinite.

Muškarac – Eto, može čovek biti mrtav i zadržati smisao za humor.

Žena – Nikad nisam nikoga ubila, barem mislim. Neću valjda početi sada kad sam mrtva.

Muškarac – Ostanite sa mnom, molim vas...

Žena – Dobro... Ne bih htela da vam napravim još više problema.

Muškarac – Hvala. Stvarno mi je lakše...

Pauza.

Žena – Ali imam utisak da vas je još nešto mučilo na pomisao da jedna od vaših stanarki ode... Nemojte mi reći da ste se već vezali za mene...

Muškarac – Ako sutra ujutro bude nedostajalo jedno telo, tražiće objašnjenje od mene. A teško ću objasniti da je leš odšetao na sopstvenim nogama kako bi proslavio Novu godinu u gradu. Optužiće me za skrivanje leša. Možda i gore...

Žena – Ko bi uopšte hteo da ukrade leš?

Muškarac – Dešavalo se. Jeste li znali da su nekoliko meseci posle smrti ukrali telo Čarlija Čaplina?

Žena – Zašto?

Muškarac – Da bi od njegove udovice tražili otkupninu.

Žena – Nisam slavna osoba. Niko ne bi platio da me vrati živu. A kamoli da dobije nazad moj leš...

Sedne.

Muškarac – Hajde, uživajte još malo u tome što ste mrtvi. Takvo iskustvo nije dato svakome.

Pauza.

Žena – A hoće li se baš svi obradovati mom vaskrsenju?

Muškarac – Sigurno vas mnogo ljudi voli, zar ne? Osim možda vašeg muža...

Žena – Ne znam... ničega se ne sećam... Možda sam bila grozna. Ili pravo čudovište. Ako je neko pokušao da me ubije, možda sam to i zaslužila.

Muškarac – Ko zna...

Žena – Ili ostavljam lepo nasleđstvo. Ili sam nekome obećala kuću ugovorom o doživotnom izdržavanju pa će se neko baš obradovati što sam umrla.

Muškarac – Ili su se vaši bližnji već pomirili s vašom smrću... i napravili nove planove.

Žena – Hvala što me tešite. Baš mi pomaže...

Muškarac – Kako god, moraćemo nešto da odlučimo. Obdukcija je zakazana za sutra ujutro...

Žena – Da, ne mogu ostati mrtva zauvek.

Muškarac – Nisam mislio da ću ikad ovde čuti takvu rečenicu.

Žena – Ma dobro, u pravu ste, doček je Nove godine. Svi slave. Moje vaskrsenje može da sačeka do sledeće godine.

Tišina.

Muškarac – A šta ako je sve samo nesporazum i nikad niste ni umrli?

Žena – To ne objašnjava zašto je fioka broj 99 prazna.

Muškarac – Možda je greška. Neko je možda odneo telo na pripremu za sahranu, a zaboravio da popuni papirologiju. Ovde ionako imamo samo prolazne goste. Ostanu dve-tri noći dok se ne presele u svoje konačno prebivalište.

Žena – Zaboravljate da se zovem Kristina, kao ta umrla žena.

Muškarac – Može biti slučajnost.

Žena – Priznajte da bi to bila vraški velika slučajnost.

Muškarac – Uostalom, ništa ne dokazuje da se stvarno zovete Kristina. Osim tog mutnog sećanja na rođendansku tortu... To je prilično malo...

Žena – A fotografija?

Muškarac – Fotografija leša... Teško je po njoj pouzdano proceniti sličnost. Da znate koliko ljudi dođe da identifikuje telo supružnika pa ga ne prepozna.

Žena – Dobro. Nisam Kristina Vagner, supruga Riharda Vagnera. Ali ko sam onda? I odakle dolazim?

Muškarac – Možda ste pobjegli iz psihijatrijske bolnice.

Žena – Mislite da sam luda?

Muškarac – U svakom slučaju, imate amneziju.

Žena – Da, možda...

Tišina.

Muškarac – Ili sam ja lud.

Žena – Vi?

Muškarac – I u svom ludilu izmislio sam celu ovu priču. Znae, kad dugo radite u mrtvačnici, to vam s vremenom malo udari u glavu.

Žena – Ali ja sam ovde.

Muškarac – Onda smo oboje ludi.

Žena – Ko zna.

Muškarac – Pobjegli smo iz psihijatrije i završili u mrtvačnici.

Žena – Kako smo došli dovde?

Muškarac – Zapravo je jednostavno. Dovoljno je ući u lift. U bolnici smo. Psihijatrija je na poslednjem spratu, a Institut za sudsku medicinu u podrumu.

Žena – Jesmo li uopšte sigurni da smo u mrtvačnici?

Muškarac – Pa piše na tabli.

Žena – A šta ako je sve ovo samo proizvod naše bolesne mašte...

Muškarac – Ovo mi postaje malo prekomplikovano.

Žena – Ta Kristina koja je umrla... rekli ste da je psihoterapeutkinja, zar ne?

Muškarac – Tako mi se učinilo da piše u kartonu.

Žena – Onda sam možda vaša psihoterapeutkinja.

Muškarac – Luda psihoterapeutkinja?

Žena – Takvi ionako obično imaju neku svoju bubicu. Inače ne bi birali takav posao.

Muškarac – Luđak kojem je terapeutkinja luda, a uz to i mrtva. U pravu ste, sad mi je sve mnogo jasnije.

Žena – Da... Ne znam jesmo li bili ludi, ali ovim tempom ćemo sigurno poludeti.

Telefon zazvoni. On se javi.

Muškarac – Ah, mama... Da, da, sve je u redu. Ne, još je mirno... Zapravo nema nijednog novog prijema. Moglo bi se reći upravo suprotno... Odlazaka? Ne, ni toga. Bar ne još... Kažeš da mi je glas čudan? Ma ne, ovde nema ničeg čudnog. Ah da, ona mlada **Žena** s kojom si malo pre razgovarala... Da, to je Kristina... Pa da, zovem je imenom, kako bih je drugačije zvao? Ne, mama... samo koleginica. Da, veoma je draga, naravno, ali... Dobro, pozvaću te kasnije, može? U redu, lepo se provedite.

Spusti slušalicu.

Žena – Niste joj ništa rekli?

Muškarac – Šta sam joj mogao reći? Dočekujem Novu godinu nasamo s zgodnom ženom... ali imam razloga da mislim da je možda zombi.

Žena – Zgodnom ženom...?

Muškarac – Majci ne bih predstavio ni devojku koju sam upoznao u baru, a kamoli onu koju sam našao u fioci mrtvačnice... U svakom slučaju, ostavili ste odličan utisak na nju. Ali nemojte da se zanesete. Ona bi učinila sve samo da dobije unuke. Čak bi me spojila i sa zombijem.

Žena – Znači, okoreli ste neženja.

Muškarac – Po rečima moje majke, uskoro ću postati stari momak...

Žena – Zašto se niste oženili?

Muškarac – Ne znam. Valjda nisam upoznao pravu osobu. Do danas...

Žena – Do danas?

Neprijatan, ali uzbudljiv trenutak. Očigledno ih privlači jedno drugo.

Muškarac – Sve je ovo potpuno nerazumno...

Žena – Da. A šta bi tek rekla vaša majka...

Muškarac – Najradije bih vam predložio da zajedno odemo kod mojih na doček, ali dežuram.

Pauza.

Žena – A stvari te žene, imate li ih?

Muškarac – Stvari...?

Žena – Kad vaši klijenti stignu ovamo, pretpostavljam da još imaju odeću na sebi i da ih vi svlačite.

Muškarac – Da, naravno...

Žena – Jeste li vi mene svukli?

Muškarac – Ja... ne sećam se... Mislim da bih se toga sećao...

Žena – Ali moje stvari su negde ovde, zar ne? Mislim, stvari te žene.

Muškarac – Da.

Žena – Kad bih videla svoje lične stvari, možda bi mi se nešto vratilo. A bar bih mogla da se obučem.

Muškarac – Naravno...

Žena – Pa?

Muškarac – Videću šta mogu da pronađem...

On izlazi. Kad ostane sama, ona ponovo uzme ogledalo i pogleda se.

Žena – Zapravo i ne izgledam tako loše... za nekoga ko je juče umro.

Popravi kosu. On se vrati s nekoliko komada odeće i torbom.

Muškarac – Evo stvari Kristine Vagner.

Žena – Hvala. *(Pomalo nelagodno.)* Mogu li da se obučem?

Muškarac – Izvolite...

Spretnim pokretom skine čaršav sa sebe i drži ga ispred tela.

Žena – Možete li da držite čaršav i zatvorite oči?

Muškarac – Ako zatvorim oči, čaršav zapravo više ničemu ne služi...

Žena – Istina, ali ako neko uđe...

Muškarac – U pravu ste.

Žena – I ne znam zašto, ali imam osećaj da nas neko gleda... Nemate li i vi taj osećaj?

Muškarac – Imam... Još jedan proizvod naše bolesne mašte, valjda.

Uzme čaršav i drži ga raširenog. Ona se obuče u odeću koju je doneo.

Žena – Možete da otvorite oči.

Obučena izgleda još privlačnije nego omotana čaršavom, i on ostane očaran.

Muškarac – Aha... Ovako mnogo manje ličite na duha.

Žena – A odeća mi stoji kao salivena. Sigurno je moja...

Muškarac – Da...

Napravi nekoliko koraka.

Žena – Bila je i torba.

On joj pruži torbu.

Muškarac – Evo je...

Ona otvori torbu i pregleda sadržaj. Izvadi mobilni telefon.

Žena – Čak i telefon... Ovde valjda stalno zvone.

Muškarac – Obično im uključimo avionski režim.

Mobilni telefon zazvoni.

Žena – Očigledno ne ovaj... (*Refleksno se javi.*) Kristina Vagner, izvolite...

Muškarac – Savetujem vam da prekinete vezu.

Prekine poziv i spusti mobilni na sto.

Žena – U pravu ste, mislim da je zasad tako najbolje.

Muškarac – Verovatno vam neko želi srećnu Novu godinu.

Žena – Još nije dobio vest o smrti.

Muškarac – Uostalom, umrli ste tek juče.

Ponovo zaviri u torbu i izvadi ruž za usne. Namaže usne.

Žena – Kako mi stoji?

Muškarac – Odlično... Daje vam nekako više...

Žena – Živosti?

Muškarac – Ženstvenosti.

Žena – Ostaje li žena ženstvena i kad umre...?

Muškarac – To me podseća na jednu pesmu Sladane Milošević. Znae Sladanu Milošević?

Žena – Očigledno znam njene pesme. Ali, pre svega, imam utisak da sam ovu repliku već negde čula.

Muškarac – Koju repliku?

Žena – Ovo što ste upravo rekli: „To me podseća na jednu pesmu Slađane Milošević.”

Muškarac – Aha...?

Žena – Sad mi se vraća! To je iz neke druge drame istog autora.

Muškarac – Druge drame?

Žena – Izgleda da se taj autor voli ponavljati.

Muškarac – Kad govorite o replikama... hoćete da kažete da možda upravo igramo u pozorišnoj predstavi?

Žena – I to je ozbiljna mogućnost, zar ne?

Muškarac – U svakom slučaju, mnogo toga bi objasnilo.

Žena – Istina je da se u pozorištu mrtvi mnogo češće vraćaju u život.

Pauza.

Muškarac – Čudno, ne bih vas zamišljao kao obožavateljku Slađane Milošević.

Žena – Zašto, izgledam li vam kao neka teta?

Muškarac – Nipošto... Samo... malo ste premladi za to.

Žena – Koliko biste mi godina dali?

Muškarac – Video sam datum rođenja na smrtnom listu. Ali dao bih vam deset godina manje.

Žena – Vrlo galantno.

Muškarac – U svakom slučaju, prelepi ste... za mrtvu ženu.

Deluje pomalo zbunjeno.

Žena – Ni vi niste loši... za jednog grobara.

Muškarac – Kad bih nastavio metaforu, rekao bih da ste prosto za pojesti.

Žena – Ali to bi nas moglo odvesti na opasan teren, zar ne?

Trenutak nelagode. Sve ih više privlači jedno drugo. Spolja se čuju zvuci slavlja: petarde, automobilske sirene, povici...

Muškarac – Evo, skoro je ponoć.

Žena – Onda srećna Nova godina!

Muškarac – Srećna Nova godina i vama.

Žena – Šta možemo da poželimo jedno drugome?

Muškarac – Ne znam...

Žena – Možemo bar da se poljubimo?

Muškarac – Hajde...

Krenu da se poljube u obraz, ali završe u pravom poljupcu. Odvoje se, postideeni.

Žena – Stvarno mi je žao, izvinite.

Muškarac – Ne, ja sam kriv. Ne znam šta me spopalo.

Žena – Eros i Tanatos... ljubav i smrt... poznato je da se suprotnosti privlače...

Muškarac – Izgleda da se dobro razumete u to. Mora da ste stvarno psihoanalitičarka.

Žena – Ako sam vaša psihoanalitičarka, nije čudno što ste se zaljubili u mene.

Muškarac – Stvarno?

Žena – U psihoanalizi se pacijent često zaljubi u terapeuta. To se zove transfer.

Pauza.

Muškarac – Pitam se kako će sve ovo završiti.

Žena – Dobro... ako je komedija. Ali ako je tragedija...

Muškarac – Vi ćete se vratiti odakle ste došli, a ja ću ostati sam ovde. Sve će nestati u novogodišnjim isparenjima, kao da je sve bilo samo san.

Žena – Da, možda je to samo privremeni bug zbog prelaska u novu godinu.

Muškarac – I nestaćete odjednom posle ovog zagrljaja. Kao što ste rekli, s dvanaestim otkucajem ponoći.

Začuje se dvanaest otkucaja ponoći. Oboje ostanu nepomični.

Žena – Prošla je ponoć, a ja sam još ovde.

Muškarac – I još ste živi.

Žena – Bojim se.

Muškarac – I ja.

Žena – Sad se stvarno bojim smrti. Jer se bojim da ću vas izgubiti.

Muškarac – Ako je ovo san, ne želim nikada da se probudim.

Žena – A ako je ludilo, radije ću ostati luda.

Muškarac – Ovo je potpuno nerazumno. Ne mogu da se zaljubim u vas. Čak i ako niste mrtvi, udati ste. To je još gore.

Žena – S druge strane, moj muž je već udovac. Biće mnogo jednostavnije.

Muškarac – Mislite?

Žena – Pa šta ćemo onda?

Muškarac – Mama mi je spremila korpu s hranom za doček.

Žena – Nisam baš gladna.

Muškarac – Ni ja... Ali možemo da popijemo šampanjac.

Izvadi bocu, otvori je i natoči dve čaše. Jednu joj pruži.

Žena – Hvala.

Muškarac – Za život...

Žena – Za ljubav...

Nazdrave i popiju. Mobilni telefon Kristine Vagner ponovo zazvoni. Razmene zbunjene poglede. Telefon prestane da zvoni.

Muškarac – Ne možemo zauvek da se pretvaramo da se ništa ne događa...

Žena – Sad kad sam vas pronašla, ne želim da vas izgubim...

Muškarac – Ako jednog dana poželimo da ozvaničimo našu vezu, prvo moramo zvanično da potvrdimo vaše vaskrsenje.

Mobilni telefon ponovo zazvoni. Ona pogleda ekran.

Žena – On je!

Muškarac – Rihard Vagner...

Žena – Kako će reagovati kad sazna da više nije udovac...?

Muškarac – I da ga, tek vaskrsla, već varate sa zaposlenim u mrtvačnici.

Žena – Uostalom, zašto me zove ako misli da sam mrtva?

Muškarac – Da čuje vaš glas na sekretarici...?

Žena – Ne zamišljam ga tako sentimentalnog.

Muškarac – Zamišljate ili se sećate?

Žena – Da... sećanje mi se polako vraća. Za sada su to samo nepovezani delići. Kao komadi slagalice koju pokušavam da sastavim.

Muškarac – A šta ako vas je on zvao prvi put... možda slučajno. Čuo je vaš glas i sada zna da niste mrtvi...

Pauza. Potpuno je zaokupljena mislima.

Žena – Sećam se... *(Prestravljena.)* On me je otrovao...

Muškarac – Ali... zašto?

Žena – Pred očima mi se vraćaju poslednji trenuci. Strašna svađa. Upravo sam otkrila da je moj muž godinama, bez mog znanja, na čelu male neonacističke grupe koja priprema državni udar u Srbiji...

Muškarac – Državni udar... Dobro... to je već nešto. Rihard Vagner... Da, kao da mi je to ime odnekud poznato...

Žena – Nasledila sam bogatstvo svojih roditelja. Mislim da me je uglavnom zato i oženio. Mojim novcem potajno finansira tu grupu neonacista. Kažem mu da ću se razvesti i da više neće dobiti ni dinara...

Muškarac – Naravno, on to ne želi da prihvati. I ubio vas je da bi nasledio vaše bogatstvo...

Žena – Da... Pod pretnjom oružjem naterao me je da popijem te lekove kako bi ubistvo izgledalo kao samoubistvo.

Muškarac – Znači naoružan je i zna da ste ovde. Verovatno je već krenuo da dovrši ono što je započeo.

Žena – Ne rizikuje ništa! Zvanično sam već mrtva!

Muškarac – Ne brinite, ja sam ovde.

Žena – Šta ćete učiniti ako dođe s pištoljem... možda i sa svojim neonacistima iz grupe Vagner?

Muškarac – Za početak ću pozvati policijsku stanicu nadležnu za bolnicu... Neće biti lako da im sve ovo objasnim, ali mogu da pokušam... (*Poljubi je u usne.*) Ne pomerajte se odavde, dobro? Odmah se vraćam...

On izlazi. Ona ostane sama, zabrinuta. Ponovo se čuje grmljavina. Svetlo zatreperi. Munje sevaju. Grozničavo napiše poruku na računaru. Nastane mrak. I ona izlazi u tamu. Melodramatična muzika. On se vraća i vidi da je prostorija u mraku.

Muškarac – Kristina? Opet je izbacio osigurač...

Nakratko ode iza kulisa da vrati struju. Svetlo se upali. Vraća se i ne vidi je.

Muškarac – Kristina?

Deluje potpuno izgubljeno. Primeti poruku na ekranu i pročitava je.

Muškarac (*čita*) – Čekam vas gore... (*Za sebe.*) Gore?

Ponovo izlazi. Čuje se muzika Riharda Vagnera. Grmljavina. Munje. Vraća se potpuno izbezumljen. Ušmrkne crtu kokaina i sedne pokušavajući da dođe sebi. Telefon zazvoni. Javi se.

Muškarac – Halo? PolICIJA? Ah, da... Da, da, ja sam zvao vašeg kolegu malo pre, ali... čini mi se da sam preneglio... Stvarno mi je žao, zamenio sam broj 99 s brojem 66. Oznaka se okrenula, razumete? Kad 66 okrenete naopako, izgleda kao 99. A fioka broj 66 noćas nije trebalo da bude zauzeta. To znači da su svi moji stanari na broju... A ostalo... valjda sam umislio. Ne, uveravam vas, nisam uzimao halucinogene. Ne, stvarno ne morate da dolazite. Da, hvala. I vama srećna Nova godina...

Sedne, slomljen.

Muškarac – Stvarno moram da prestanem s kokainom... Počinjem da haluciniram...

Dovrši bocu šampanjca.

Muškarac – Kažu da će se onaj ko popije poslednju čašu oženiti iste godine... *(Potpuno smušen.)* Dobro, moram malo da se smirim jer ovim tempom neću dočekati kraj godine... Duh... Odakle mi sve to...? Mora da sam imao loš trip... Malo ću da odremam, biće mi bolje...

Zatvori oči i zadrema naslonjen glavom na sto.

Mrak.

U mraku okrene tablu „Institut za sudsku medicinu – Prijem”, a zatim se vrati u položaj spavača.

Svetlo.

Na tabli sada piše „Raj – Čekaonica”.

Posle trenutka Žena se ponovo pojavi na ivici scene, ovaj put u belom mantilu.

Žena – Gospodine? *(Kako ne reaguje, priđe i ponovi glasnije.)* Gospodine!

Trgne se iz dremeža i iznenađeno je pogleda.

Muškarac – Da?

Žena *(srdačno se osmehujući)* – Koji broj imate?

Pogleda kartončić u ruci i pročita.

Muškarac – 99... *(Ona se iznenadi; on okrene kartončić.)* Ah, ne, izvinite... 66.

Žena – Onda ste vi sledeći...

Ustane nesigurnim korakom i izađe s njom.

Mrak

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. godine u Auvers-sur-Oiseu (*Francuska*). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rok grupa, a zatim je radio kao semiolog u oblasti oglašavanja. Nakon toga počeo je da piše scenarije za televiziju, pre nego što se posvetio pozorištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko pozorišnih dela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih savremenih dramskih pisaca u Francuskoj i drugim frankofonim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama širom sveta.

Amaterske i profesionalne pozorišne grupe koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti dela Jean-Pierrea Martinezsa sa njegovih internet stranica:

<https://jeanpierremartinez.net>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje dela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martinezsa zastupa Francusko društvo autora (*SACD*).

Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela, molimo vas da koristite kontakt obrazac na njegovim internet stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ovaj tekst je zaštićen autorskim pravom. Svako neovlašćeno reprodukovanje, prilagođavanje ili korišćenje dela podleže važećim propisima o autorskom pravu.

Avinjon – septembar 2026.

ISBN 978-2-38602-498-6

<https://jeanpierremartinez.net>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje